

til at fremføre et fuldgyldigt Bevis for, at der med Hensyn til dette Punkt er handlet i Statens Interesse i det Hese. Derimod tror jeg, at den meget ærede Minister vil kunne føre Bevis for, at han har troet at handle i Statens Interesse paa den Maade, han har handlet, og i den Henseende har Ingen af Udvalget reist nogen Beskyldning mod den meget ærede Minister. Men jeg tror, at uagtet der er visse Forhold, der have ledet Ministeren, er der ogsaa andre Forhold, som have været ham ubekjendte, og som have foranlediget, at han har handlet, som han har gjort, og som han ikke vilde have gjort, dersom Forholdene havde været ham nærværende i det Dieblik, da han underhaanden bortforpagtede Østersbanterne. Det er min fulde Overbevisning, at i det Dieblik har den meget ærede Finantsminister ikke set dette Forhold saaledes tilbunds, som det virkelig er, og det er, jeg gjentager det, min Formening, at, hvis Finantsministeren i det Dieblik, han gav Tilslag, havde kjendt Forholdene, vilde han ikke have gjort det lige overfor den Mand — det er ikke Firmaet, der her fremtræder — som fik Tilslaget. Og jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) i, at Finantsministeren vilde kunde have naaet ikke blot dette Beløb, men ogsaa et større Beløb for Østerskraberiet i disse 5—10 Aar. Men selv om dette ikke er Tilfældet, saa er det dog i højeste Grad beklageligt, at nu anden Gang et saadant Tilfælde skal fremkomme ved Bortforpagtningen af Østerskraberiet. Jeg skal særdeles villig indrømme, at dette Forhold ikke nøjagtigt kan sammenlignes med det forrige, hvorfor ogsaa de Medlemmers Stilling i Udvalget, hvortil jeg hører, har haft en anden Karakter ligeoverfor den nuværende Finantsminister med Hensyn til dette Spørgsmaal, end for 5 Aar siden ligeoverfor den daværende Finantsminister, hvilket den meget ærede Finantsminister nok vil have iagttaget. Men man tror, at man tilsidst vanskelig vil faae Liebhaveere nok til at byde ved en saadan Leilighed eller andre lignende Leiligheder, naar det dog alligevel, selv om man i Theorien siger, at det ikke bør være Reglen, hvor saa vigtige Interesser staa paa Spil, saa godt som bliver Reglen — her har det i alt Fald været Tilfældet —, at man rolig kan undlade at byde paa Auktionen, fordi man tror, at man nok vil kunne faae det underhaanden. Alt møde ved Auktionen og lade, som man ikke er Liebhaber eller overhovedt ikke i Stand til at være Liebhaber paa Grund af kontraktmæssige Forbindelser, og derigjennem undersøge Andres Tilbøielighed overfor vedkommende Salgsgegenstand, for derigjennem at træffe sine Dispositioner til Kjøb underhaanden — det er en Fremgangsmaade, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) har fuldstændig Ret i, vil i mange Henseender være skadelig, idet det vil afholde Folk fra at

bestage i en saadan Auktion; men jeg vil indrømme, at den meget ærede Finantsminister for Øvrigt har udtalt, at han deri er enig med os, saa jeg kan ikke deri reise Modstand imod ham, men vi maa samles om dette enkelte Punkt her, som, idet det anden Gang er gjentaget, er blevet Regel for dette Tilfældes Vedkommende. Jeg gjentager altsaa, at uagtet hese Udvalget, derom er jeg overbevist, ikke nærer Tvivl om, at den ærede Finantsminister har troet, idet han handlede saaledes, at handle i Statens Interesse, saa er det de Medlemmers Mening, hvortil jeg hører — og det udtales med Kjendskab til disse Forhold — at dersom den meget ærede Finantsminister fuldt og ganske til alle Sider, havde kjendt Forholdet, da han tog imod det private Tilbud, saa havde han ikke handlet saaledes, Sagen overveiet til begge Sider; om han end troede af Hensyn til den ene Side at kunne gjøre det, saa vilde han dog ikke have set sig berettiget dertil, naar Hensyn toges til den anden Parts Stilling, hvor han har vist Smødekønnen; thi er der noget, der har stødt Finantsministeren til den ene Side, er der efter min Formening mere til den anden Side, der vilde have stødt ham, saa at han ikke vilde have indladt sig under saadanne Forhold med et fremmed Lands Undersaatter. Dette var angaaende dette Punkt. Med Hensyn til Spørgsmaalene om Hedeplantning, Brændsel o. s. v. skal jeg ikke nærmere udtale mig, det er jo kun fremfat til Overveielse, og hvad den meget ærede Finantsminister udtalte, har jo i flere Henseender sin Begrundelse. Naar Ministeren sagde, at han vilde ikke paanønde andre Institutioner at anstafte Brændsel paa en vis Maade, saa giver det mig Anledning til en lille Bemærkning udenfor Dagsordenen, og det er den, at de Institutioner, der høre under den meget ærede Finantsminister selv, vil han dog mulig paanønde en rigtig Leverings- eller Modtagelsesmaade af deres Brændsel. Jeg skal eksempelvis nævne, at saavidt mig bekjendt har Mønten, uagtet den i det sidste Aar har forbrugt meget betydelige Kulleveringer, dog ikke hidtil anvendt Licitationsfremgangsmaaden. Hvis det er rigtigt, og jeg er tilbøielig til at tro det, saa er der et saadant Tilfælde, som ligger ind under den meget ærede Finantsminister, og jeg nærer ikke Tvivl om, at hvis han havde været opmærksom herpaa, saa havde han ikke efter de Principer, han har udtalt, villet undlade at henlede Vedkommendes Opmærksomhed paa Anvendelsen af en anden Fremgangsmaade. Jeg har heller ikke noget videre at indvende imod, hvad den meget ærede Finantsminister udtalte angaaende Bekjendtgørelsesmaaden. Jeg tror med den meget ærede Minister, hvad ogsaa Bertallet havde udtalt, og som blev udtalt af hele Udvalget ifjor i samme Retning, at ret forstået vil Statskassens Løve falde sammen med, hvad der kan siges at være en skjøn som Hensynstagen til Befolkningens Krav. Det, Finants-